

ندارد؛ اما واقعیت طبیعی را مستقل از آن می‌توان شناخت و راه آن فقط تجربه است. اگر راههایی غیر از این هم وجود داشته باشد، بر معرفت علمی اثری ندارد و...

ما از عقلانیت مدرن، به عنوان عقلانیت «بنی راه» یاد می‌کنیم؛ زیرا اگرچه گونه‌ای از تلاش علمی انسان برای شناخت عالم است اما از پایگاه و با دیدگاه و بیزیمای رخ می‌دهد. این تلاش انسانی است که به لحاظ ارزشی، رویکرد دنیایی و این‌جهانی دارد؛ و به لحاظ شناختی تیز مبادی هستی‌شناختی و معرفت‌شناختی دنیوی و این‌جهانی را پذیرفته و آنچنان این مبادی برایش مسلم و عام است که به چشم‌نمی‌آید. انسان مدرن فکر می‌کند نگرش علمی مبادی خاصی ندارد اما چه بداند و چه ندانند، در فضای آن مبادی تنفس می‌کند.

می‌توان گفت رویکرد مدرن در حوزه ارزش‌ها و تجویزها «این‌جهانی» یعنی «سکولار» است و هدف آن «تسلط» بیشتر بر این جهان و «تمتع» بیشتر از آن است. با این هدف، قض و بسط - یعنی تسلط و تمتع کمتر یا بیشتر - معنا خواهد داشت و توسعه نیز در این مسیر معنا می‌باشد. این معنای توسعه که ناظر به کثوت دنیایی و این‌جهانی است، همان چیزی است که در تعبیر آیت‌الله جوادی آملی از آن با عنوان «توسعه تکاثری» یاد شده است.

به هر حال علم و عقلانیتی که در خدمت این گونه از توسعه قرار می‌گیرد، دانش تجربی است که گزاره‌های ارزشی سکولار بر آن حاکم است و عقبای از گزاره‌های متافیزیکی و معرفت‌شناختی را نیز دون خود دارد. بدین ترتیب اگر هر یک از این گزاره‌ها زیر سوال برود، ساختار معرفت مدرن به چالش کشیده می‌شود. پس علم تجربی مدرن هم از جهت ارزش‌ها و تجویزهایی که بر آن حاکم است و هم از لحاظ ساختار درونی معرفت خود، بر گزاره‌های دیگری مبتنی است و بدون آن‌ها نمی‌تواند قدم از قدم بردارد.

نقد بنیادهای عقلانیت غربی

این واقعیت که عقلانیت مدرن وابسته به گزاره‌های شناختی ویژه‌ای است، تا مدت‌ها در میان عالمان علوم تجربی مورد غفلت بود. طی قرن ۱۹ و نیمه اول قرن ۲۰، آن‌ها فکر می‌کردند که این علم تنها در حوزه تجویزها و ارزش‌ها به عواملی که بیرون از آن هستند وابسته است. اما در زمینه شناخت و حوزه تبیین، مستقل عمل می‌کند. البته ماکس ویر شخصاً هم به مبادی ارزشی و هم به مبادی متافیزیکی علم توجه داشت اما کمتر به آن حوزه پرداخت؛ همچنان که جامعه علمی به این بخش از نظرات وی کمتر توجه نمود. در واقع ویر ساختار درونی معرفت علمی را نیز مستقل نمی‌داند و معتقد است که این عقلانیت به جای فراتر از خود وابسته است. این گونه مسائل در «حلقه وین» مورد توجه نظریه‌پردازان نبود. اگرچه با گذشت زمان، این خلاصه تدریج در آن جا نیز احساس شد و مشکلات معرفتی خود را نشان داد. این مباحث سرانجام از نیمه دوم قرن ۲۰ به بعد،

در واقع برخی اموری که عقلانیت از آن‌ها بهره می‌برد، مربوط به ارزش‌های است که در جهت آن‌ها کار می‌کند و برخی دیگر مبادی نظری ای است که در ساختار درونی خود بر روی آن‌ها نشسته است. سخن اول این مبادی به صورت گزاره‌های ارزشی بیان می‌شوند و سمت‌وسوی استفاده از علم را تعیین می‌کنند.

اما سخن دوم مبادی ای هستند که به صورت گزاره‌های شناختی درآمدان؛ مانند این که آیا واقعیتی خارج از حوزه ادراک انسان وجود دارد؟ اگر واقعیت وجود دارد محدود به طبیعت است یا واقعیت‌های ماتفایزیکی و فوق طبیعی را هم شامل می‌شود؟ اگر واقعیت‌ها محدود به طبیعت نیستند، حوزه‌های فیزیک و ماتفایزیک در عرض هم هستند یا در طول و مرتبط به هم؟ اگر این ارتباط پیوسته و طولی باشد، آیا به صورت دو امر مستقل از هم است یا یکی از این‌ها هیچ استقلالی نسبت به دیگری ندارد؛ به گونه‌ای که مستقل دیدن، مانع شناخت درست آن می‌شود؟ واقعیت مستقل از ذهن انسان متکثر است یا وحدت دارد؟ اگر متکثر است، کفرت محض است یا کثتری که با وحدت قرین است؟ آیا ارتباط علی در متن این واقعیت هست یا پیوندها از ناحیه ذهن انسان بر آن‌ها تحمیل می‌شود؟ انسان این روابط را کشف می‌کند یا جعل می‌نماید؟ اگر روابط علی وجود دارد، در محدوده امور طبیعی و فیزیکی است یا بین اعداد فیزیکی و فوق طبیعی هم وجود دارد؛ البته گزاره‌های ارزشی و هنجاری که سمت‌وسوی استفاده از علم تجربی را تعیین می‌کنند نیز در جای خود می‌توانند محل بحث قرار گیرند؛ آیا حوزه ارزش‌ها و تجویزها از ملاک و معیار حقیقی برخوردار است یا صرفاً به خواسته‌ها و اراده‌های انسان بازمی‌گردد و نفس‌الامر و حقیقتی فراسوی آن نیست؟ آیا بنی حوزه ارزش‌ها و گزاره‌های ارزشی با گزاره‌های معرفت‌شناختی

و هستی‌شناختی پیوسته منطقی وجود دارد؟ حقیقت این پیوسته چیست؟ و ده‌ها گزاره و پرسش دیگر...

وقتی به مطالعه تجربی عالم طبیعت می‌پردازیم، چه بدانیم چه ندانیم، چه بخواهیم و چه نخواهیم، به همه این گزاره‌ها پاسخ داده‌ایم و برخی از آن‌ها را انتخاب کرده‌ایم، وقتی جامعه مدرن وارد عرصه علوم ابزاری می‌شود، پیش‌پاپش به این مجموعه پرسش‌ها پاسخ داده است. برای نمونه وقتی که در چهار چوب علم تجربی می‌خواهیم را بشناسیم و قصد کشف مناسبات و روابطی که در میان پدیده‌ها هست را داریم، پذیرفته‌ایم که واقعیتی طبیعی وجود دارد و قابل شناخت است. همچنین پذیرفته‌ایم که یا واقعیت فوق طبیعی وجود دارد یا

را برای انسان به ارمغان می‌آورد. (همان، صص ۲۸-۳۵)، دین نیز مجموع عقاید، اخلاق، احکام فقهی و حقوقی است که از راه عقل و نقل به دست می‌آید. عقل و نقل هر دو از رهار و حی حکایت می‌کنند. (همان، ص ۶۲) از سوی دیگر می‌توان توسعه را به هرگونه برنامه برای خروج از وضعیت فعلی و دست‌یابی به وضعیت مورد نظر بر اساس اهداف خاص که ناظر به زندگی انسان است، تعریف کرد. این برداشت از عقلانیت نه تنها «تابعی از فرهنگ» نیست؛ بلکه زیرینا و اساس شکل گیری فرهنگ می‌باشد. اما هرگونه تعریف، برداشت و الگویی برای توسعه، در گرو فرهنگی است که پشوانه آن را تشکیل می‌دهد. حال باز می‌گردیم به پرسش نخست، عقلانیت اسلامی در مواجهه با مفهوم توسعه چه هدیه‌ای برای انسان معاصر به ارمغان می‌آورد؟ یکی از نکات مهم در بررسی مساله توسعه، تعریف انسان است. چیستی، شرایط و قلمرو توسعه به نگاه

بررسی مسئله

پیش از ورود به هر بحثی، ایجاد مفهومی زمینه را برای هرگونه سوه فهم و سوه برداشت خواهد بست. برای مثال واژه عقل و عقلانیت چنان گستره و متفاوت به کار می‌رود که هر کسی مدعی داشتن آن است. از این رو نخستین گام در این بحث توضیح مفهومی «عقل» است. برای این منظور مناسب است در ابتدا مقصود خویش را از «عقلانیت»^۱ و همچنین «توسعه»^۲ بیان کنیم. مقصود از عقلانیت اسلامی^۳ قوهای در نهاد انسان است که وظیفه درک و فهم را بر عهده دارد. از این نعمت الهی در روایات اسلامی به «رسول باطلی» تعبیر شده است.^۴ مراد از عقلانیت، عقلی است که از گزند وهم، خیال، قیاس و گمان مصنون است. (منزلت عقل در هندسه معرفت دینی، ص ۳۱) عقلانیت اسلامی دارای مراتب است و در یک مرتبه از آن، عقل تجربی قرار دارد که شناخت هستی و واقعیت